

[H. C. Hansen.]

den Anledning ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger om disse Foranstaltninger og vil gerne inlede med nogle enkelte Tal, der giver et Grundlag, idet de oplyser, hvor mange unge arbejdsløse der i Øjeblikket eller nærmere betegnet ultimo September 1938 forefindes. Vi havde ved Udgangen af September — det er den sidste Fredag i September, der er Tale om — et Antal unge arbejdsløse mellem 18 og 22 Aar paa i alt 4 838. Deraf var langt den overvejende Part forsikrede, og igen den langt overvejende Part Ikke-Forsørgere; der var saaledes af forsikrede Forsørgere 372 og forsikrede Ikke-Forsørgere 3 706, medens der af ikke-forsikrede kun var 41 Forsørgere og 719 Ikke-Forsørgere. Det kan vist ikke benægtes, at der ud over dette Antal af unge arbejdsløse mellem 18 og 22 Aar, som er indregistrerede, forsikrede og uforsikrede, findes et Antal, som man ikke har Tal paa, som ikke er tilmeldt noget Sted.

Jeg kan gøre den Tilføjelse til disse Tal, at der ogsaa findes et Antal unge arbejdsløse Kvinder mellem 18 og 22 Aar. Der er indregistreret af unge Kvinder mellem 18 og 22 Aar et samlet Antal paa 1 028, hvoraf den største Part er forsikrede Ikke-Forsørgere; det drejer sig om 887. Vi har ikke beskæftiget os i synderlig Grad med dette Kvindeproblem, men det er jo muligt, at man efterhaanden ser sig nødsaget til at tage Spørgsmaalet op paa det ene eller det andet Grundlag.

Jeg kan gøre den yderligere Tilføjelse, at der af unge arbejdsløse mellem 22 og 25 Aar findes et noget større Antal, idet der her er Tale om et samlet Antal paa 8 264, og deraf er den allerstørste Part, godt og vel de 7 000, forsikrede, og den allerstørste Part af disse er Ikke-Forsørgere; det drejer sig om 5 085 af det samlede Antal. Nu har vi i Henhold til den Lovgivning, der foreligger, ikke meget Hensyn at tage til de 22—25-aarige, idet Loven udtrykkelig afstikker Grænsen 18—22 Aar for de Foranstaltninger, der skal iværksættes. Man har dog ved forskellige Lejligheder været indstillet paa at gaa ud over den Normalgrænse, som med 22-Aars Alderen var fastlagt, og vil naturligvis ogsaa fremtidig gøre det i det Omfang, det er muligt.

Men det, der er mest interessant ved Bedømmelsen af disse Tal paa de unge arbejdsløse — og her henholder jeg mig nu til Tallet 4 838 arbejdsløse paa 18—22 Aar —, det er blandt disse Antallet af dem, der direkte hører ind under Loven. Loven omfatter som bekendt først og fremmest de

unge, der enten har haft mere end 14 Maaneders Ledighed i Løbet af de sidste 2 Aar, eller som uafbrudt har gaaet mindst 4 Maaneder ledige. Af de 4 838 er kun de 1 143 langvarigt arbejdsløse eller 4 Maaneders arbejdsløse, og af disse 1 143 er de 102 Forsørgere; det vil sige, at der tilbage bliver rundt regnet ca. 1 000 unge, som direkte falder ind under Lovens Bestemmelser, og det er disse Bestemmelser, som i givne Situationer kan føre med sig, at Kommune eller Stat kan henvise de unge arbejdsløse til Deltagelse i en saadan Foranstaltning.

Jeg har nævnt disse Tal, fordi det forekommer mig at være af Værdi, at Spørgsmaalet bringes ned paa Jorden. Det er i sig selv stort nok; det behøver ikke at gøres større i hverken den ene eller den anden Form for Propaganda, som føres i denne Forbindelse. Og jeg har navnlig nævnt Tallet paa de unge langvarigt arbejdsløse for at bringe de Foranstaltninger, der i Øjeblikket iværksættes, i Forhold til dette Antal af unge arbejdsløse, som det jo først og fremmest er Lovens Mening at der skal gøres noget for.

Da Loven blev vedtaget sidste Gang, og da man dermed fornyede den gamle Ungdomsarbejdsløshedslov, fastlagde man visse nye Principper. Hvor tidligere kun Kommuner og Organisationer og visse private Institutioner kunde faa Tilskud fra Staten, fastlagde man nu, at ogsaa Staten selv gennem det Ungdomsudvalg, som Loven forudsatte nedsat, kunde iværksætte eller tage Initiativ til Iværksættelse af særlige Foranstaltninger, der vel nærmest skulde være møntet paa Omraader, hvor Kommunerne enten ikke selv vilde eller ikke selv havde Mulighed for at iværksætte særlige kommunale Foranstaltninger, eller være møntet paa andre lignende Omstændigheder, som maatte forekomme. Det har derfor for det Ungdomsudvalg, som har haft med disse Sager at gøre, været Opgaven dels at foranledige Kommunerne til at iværksætte særlige Foranstaltninger og dels at foranledige undersøgt, hvilke Muligheder der forelaa for Staten. Man kunde i denne Forbindelse, og det gjorde vi, rejse Spørgsmaalet: hvor langt skulde Statens Initiativ gaa? og der kunde man vel mest rimeligt svare, at det Initiativ, som Staten gennem sit Ungdomsudvalg skulde udfolde, skulde gaa saa langt, som det var nødvendigt i Forhold til den kommunale Indsats og i Forhold til de Midler, der var stillet til Raadighed.

Vi maatte i det Ungdomsudvalg, der paatog sig den Opgave at arbejde med Spørgsmaalet, begynde paa bar Bund.